

Ons geliefde Palestina

M.A.K. Keif

Tot op de dag van vandaag is er bij zowel moslims niet-moslims nog veel onwetendheid over hoe de huidige situatie in Palestina tot stand is gekomen. Het is zelfs zo erg dat de naam Palestina van de meeste westerse landkaarten is verdwenen en in de plaats daarvan staat er nu de naam Israël op de plek waar eens Palestina stond vermeld.

<https://islamhouse.com/423480>

- [Ons geliefde Palestina](#)
 - [Inleiding](#)

- [Ons geliefd Palestina](#)
- [Prachtige geschiedenis](#)
- [Palestina: een islamitische identiteit](#)
- [De getuigenis van hun mensen](#)
- [Palestina en zionisme](#)
- [Palestina en het zionistische plan](#)
- [Verklaring van de Zionistische Eenheid](#)
- [De Arabische reactie](#)
- [De oorlog van 1967 en de impact](#)
- [Palestijnse vluchtelingen](#)
- [Palestijns verzet](#)
- [PLO en verenigde vrede](#)
- [Opmerkingen op het 'Gaza-Ariha Akkoord':](#)
- [Is het toegestaan!?](#)

- [De Palestijnse Intifada \(opstand\)](#)
- [De Hulp van Allah de Verhevene komt gauw](#)
- [De uiteindelijke overwinning \(toegevoegd door vertaler\)](#)
- [De neerdaling van 'Iesaa \[Jezus \(vzmh\)\]](#)

Ons geliefde Palestina

Alle lof behoort aan Allah.

Tot op de dag van vandaag is er bij zowel moslims niet-moslims nog veel onwetendheid over hoe de huidige situatie in Palestina tot stand is gekomen. Het is zelfs zo erg dat de naam Palestina van de meeste westerse landkaarten is verdwenen en in de

plaats daarvan staat er nu de naam Israël op de plek waar eens Palestina stond vermeld. Hieronder volgt een korte beschrijving van de Palestijnse geschiedenis, geschreven door dr. Moeh'sin Moh'ammed Saalih', met als titel “**Ons geliefd Palestina.**” [Vertaald en bewerkt door Aboe Yoesoef 'Abdoellaah voor het maandblad Wij Moslims (2003) van Uitgeverij Momtazah.]

Het ontkennen van de holocaust moet inderdaad strafbaar zijn, want de holocaust is nog steeds gaande! En dan hebben we het niet over de algemene slachting van joden, maar van Palestijnen door joden! De voormalige slachtoffers van Duits geweld hebben

schijnbaar niet veel geleerd! Of het was al met al niet zo heel erg, aangezien zij nu hetzelfde, nee, erger doen!

Inleiding

De Islam versterkt en verenigt de moslimgemeenschap (Oemmah) door vijf principes: de geloofsovertuiging van de Islam (er is geen god die het recht heeft om aanbeden te worden behalve Allah, en Moh'ammed is de boodschapper van Allah), de Sharie'ah (Islamitische wet), zijn cultuur, de eenheid van de Oemmah en de schoonheid van de Islam zelf.

De solidariteit van de Oemmah was de bescherming die alle volken, stammen,

rassen en landen, verenigde die het vertegenwoordigden. Aldus werd de eenheid van de moslimgemeenschap één 'lichaam'. Telkens wanneer een deel van dat lichaam te maken had met enige vorm van ziekte of moeilijkheid, assisteerde en verlichtte de rest van het lichaam dat ene deel. Een moslim die bescherming zocht bij zijn medemoslims, vond snel hulp; telkens wanneer de kreet van “**Wa Islaamah**” (dit is een roep die de slapende harten van de moslimgemeenschap zocht, raakte en deed herleven; het gaf de behoefte aan hulp van de moslimgemeenschap aan) werd uitgesproken, stonden alle moslims op. Onder bescherming van deze solidariteit, bedwong men andere

landen en de moslims verwierven in een periode van 80 jaar een niveau van superioriteit dat de Romeinen niet eens in 800 jaar bereikt hadden. Moslims waren beroemd om hun moed, want ze waren niet bang om de wreedste aanvallers te bevechten en enige vorm van gevaar uit te dagen. Zij bedwongen de kruisvaarders die een internationale, westerse oorlog tegen de moslims begonnen, welke twee eeuwen duurden (489 H. - 690 H. [1096 n.C. - 1291 n.C.]). Het waren de moslims die de Tataren bedwongen, die zich later bekeerden tot de Islam en één van de sterkste bondgenoten werden.

Samen met deze overwinningen werden de moslims de meest beschaafde Oemmah, terwijl het Westen leed aan onwetendheid, bijgeloof en misleiding. In 897 H. (1492 n.C.) viel het Europese kolonialisme de moslimlanden binnen en begonnen hun boosaardige plannen, toen zij Granada (provincie in zuid Spanje) in beslag namen. In 1213 H. (1798 n.C.) werd Egypte, het hart van de Islamitische wereld, geraakt door de campagne van Napoleon Bonaparte. De derde ramspoed kwam in 1342 H. (1924 n.C.) met het ineens storten van het Islamitische khalifaat. Deze massale tendens van kolonialisme en nationalisme scheurde de Islamitische wereld in stukjes. Elk land van de

moslimgemeenschap werd gedwongen om te strijden voor hun eigen onafhankelijkheid. Met als doel de Islamitische wereld de baas te zijn en om elke vorm van herstel van de Islamitische wereld te voorkomen, werd er een zionistische eenheid gevestigd in Palestina.

Ondanks de nationalistische tendens die invloed had op de Arabieren en de verwesterde moslimintellectuelen (**verwaarlozing van de Islam**), bleven de mensen van de Islamitische landen standvastig in de solidariteit met de moslimgemeenschap. De samenkomst van de kwestie Palestina, hervestigde de Islamitische banden onder de moslimlanden. Het geeft de

gevarieerde gevoelens weer; Palestijns patriottisme, Arabisch nationalisme en het Islamitische geloof. De Palestijnse kwestie was – en is nog steeds – de eindeloze overweldigende bron voor Islamitisch gevoel tegen de “zionistische kolonialistische” uitdagingen die de al-Aqsa Moskee, al-Qoeds ash-Sharief, en heel Palestina omringen.

De Palestijnse kwestie ten opzichte van andere kwesties waar moslims mee te maken hebben, neemt dezelfde status in beslag als de al-Aqsa Moskee ten opzichte van andere moskeeën. Het is het centrale punt waar alle moslims door heel de Islamitische wereld naar streven. Op deze manier gaan zij tegen

het patriottisme in, dat het steunen van deze kwestie belemmerd.

Dit artikel geeft een samenvatting en verheldert de sleutelementen van deze centrale kwestie. Het laat de hoofdpunten zien op een politieke, intellectuele en culturele manier. Alle moslims zouden deze informatie volledig moeten begrijpen. Elk onbevooroordeeld, eerlijk en nobel mens die op zoek is naar de waarheid en gerechtigheid, zal deze boodschap begrijpen. Het is de kern waarop de details van het conflict gebaseerd zijn. Dit artikel heeft ondanks zijn kleine omvang een grote waarde. Het is geschreven door Dr. Moeh'sin Moh'ammed Saalih' en het wordt

beschouwd als een belangrijke informatieve bron over een belangrijke kwestie waar de moslims vandaag de dag mee te maken hebben.

Sinds het zionistische gevaar alle moslimgebieden bedreigt (het is niet alleen een probleem tussen joden en moslims, maar ook christenen worden afgeslacht), van Ghana tot Indonesië en van de Wolga rivier (west Rusland) tot aan het zuiden van de Evenaar, symboliseert deze kwestie het conflict tussen de moslims en de vijanden van de Islam en elk gebied en op elke tijd. Het is ook de weg naar de overwinning voor de moslim oemmah over hun vijanden en tegen alle uitdagingen van de Nieuwe Wereld Orde. Dit is de

missie van dit artikel. Het laat het geweten, de strategie en het middelpunt van deze Palestijnse kwestie herleven, op een nationaal, Islamitisch, Arabisch en internationaal niveau. We vragen oprecht aan Allah de Verhevene om dit artikel nuttig te laten zijn voor alle lezers en dat iedereen die deze feiten betreft, deze kwestie moedig bekend maken en de auteur te belonen op de beste manier. Zeker is Hij de Beste om aan te vragen en de Enige om te antwoorden.

Ons geliefd Palestina

Het oude land Palestina is gelegen aan de Oostkust van de Middellandse Zee. Het ligt ten westen van Jordanië, ten

zuiden van Libanon, ten noorden van Egypte, en Syrië ligt ten oosten. Het is de verbinding tussen Azië en Afrika en het ligt dicht bij Europa. Het gebied bedekt niet meer dan 27.000 vierkante meter, maar het bevat veel van de 'Vruchtbare Halve Maan' [gebied in het Midden Oosten (Engels: 'Fertile Crescent')]. Het klimaat maakt het een gebied met natuurlijke rijkdom en met een overvloed aan voorraden. Dit kleine land bevat de sleutel tot wereldvrede.

Prachtige geschiedenis

Negenduizend jaar v.C. begon men in het land van Palestina met landbouw en men vond er vrede en stabiliteit.

Eén van de oudste steden in de geschiedenis, namelijk Aricha (Jericho), werd zo'n 8000 jaar geleden gevestigd in het land van Palestina. Vervolgens werd dit gezegende land een voorbeeld, doordat het één van de meest beschaafde en ontwikkelde landen van de Oude Wereld was.

De Edele Koranr beschouwt Palestina als een Heilig Land en een gezegend gebied waar de al-Aqsa Moskee ligt. De al-Aqsa Moskee was de gezegende plaats waar de profeet Moh'ammed (vzmh) naar toe ging tijdens al-Israa-e (de nachtelijke reis) en vanwaar al-Mi'raadj (reis naar de Hemelen) begon. Het was ook de eerste Qiblah (gebedsrichting) in de Islam, vóór al-

Ka'bah in Mekkah, waar de profeet (vzmh) zijn volgelingen vroeg in die richting te staan tijdens het bidden. De al-Aqsa Moskee heeft een grote status in de Islam, na de Heilige Moskee in Mekkah en de Moskee van de profeet (vzmh) in Medinah. Palestina is ook het land waar vele profeten (vrede zij met hen) zijn geboren en opgegroeid en waar zij de boodschap van Islam hebben verspreid. Palestina wordt omschreven als 'het Land van de Profeten'.

De Islam, de religie der Waarheid, leert ons dat Palestina de plaats is waar de gehele mensheid opgewekt zal worden op de Dag der Opstanding. Het is ook het thuisland van de

‘Zegevierende Groep’, die oprecht en standvastig in hun gehoorzaamheid tegenover Allah de Verhevene zijn gebleven tot de Dag des Oordeels. Degenen die in dit land wonen, zullen op dezelfde manier worden beloond als degenen die gevochten hebben voor de Zaak van Allah, Verheven en Geprezen is Hij, zolang zij deze ontberingen ondergaan voor Zijn belang.

Omdat de joden en de christenen de profeten van de Islam (vz mh) delen, beschouwen zij Palestina als een wezenlijk deel van hun cultuur en identiteit. De joden beschouwen per vergissing Palestina als hun ‘beloofde land’. Zij zien het als de kern van hun

geschiedenis, de laatste rustplaats van hun profeten, en het centrum van hun overblijfselen, gelegen in al-Qoeds (Jeruzalem) en al-Khalil (Hebron). Aan de andere kant beschouwen de christenen Palestina als een heilige plaats, omdat het de geboorteplaats was van de profeet 'Iesa (Jezus, vrede zij met hem) en omdat het nog steeds hun religieuze plaatsen bevat in al-Qoeds, Bethlehem en an-Nasirah.

Door de hele geschiedenis heen, kregen vele koningen en leiders van onder de profeten van de Islam (vzmh), zoals Daawoed (David) (vzmh) en Soelaimaan (Salomo) (vzmh), macht in Palestina van Allah de Almachtige. Hun volgelingen

daarentegen, weken af van het Rechte Pad, verdraaiden de betekenissen van de geschriften, vermoorden de profeten (vzmh) en haalden de woede van Allah, Verheven en Geprezen is Hij, op henzelf. Allah de Verhevene vermeldt de Kinderen van Israa'iel (Israël) [een andere naam voor de profeet Y'aaqoeb (Jacob) (vzmh)]; met Banoe Israa'iel worden zijn nakomelingen bedoeld, de stam Israa'iel, ook wel 'Kinderen van Israa'iel' genoemd] in de Koran: “En (gedenk) toen jouw Heer bekend maakte dat Hij zeker (mensen) tegen hen (de joden) zou zenden, tot aan de Dag van de Opstanding, die hen zouden treffen met de ergste bestraffing. Voorwaar, jouw Heer is

zeker snel in de bestraffing; en
voorwaar, Hij is zeker
Vergevensgezind, Meest Barmhartig.”
[Soerah Al-A'raaf (7), aayah 167]

Aldus, we zien dit tot op de dag van
vandaag, de stenen van
moslimkinderen vernederen de joden,
die met hun waanideeën de stenen
beantwoorden met geweren en tanks,
zodat zij zich veilig kunnen voelen.

De moslims, die hun gehoorzaamheid
schuldig zijn aan Allah de Verhevene,
zijn de vooraanstaande mensen om
Palestina te regeren, aangezien zij de
ware opvolgers en trouwe erfgenamen
zijn van de Boodschap van Daawoed
en Soelaimaan en alle andere profeten

(vzmh). Alleen de moslims zijn bevolen alle profeten van Allah lief te hebben en te respecteren. **De Koran verklaart duidelijk:** “De boodschapper gelooft in wat hem van zijn Heer is geopenbaard, en (ook) de gelovigen, allen geloven in Allah, en Zijn Engelen en Zijn Boeken en Zijn Boodschappers. Wij maken geen onderscheid tussen Zijn Boodschappers. **Zij zeiden:** “Wij luisteren en wij gehoorzamen, vergeef ons, onze Heer, en tot ﷻ is de terugkeer.” [Soerah Al-Baqarah (2), aayah 285]

Tegengesteld aan de moslimleiders die rechtvaardig regeerden en in vrede leefden met anders gelovigen, namen

de joden en de christenen tijdens hun overheersing een systeem aan dat de volgelingen van alle andere religies verwierp en hen onderwierp aan martelingen.

Palestina: een islamitische identiteit

Kanaän is het gebied ten westen van de Jordaan. Het is vanaf ca. 3000 v.C. bewoond door de Kanaänieten. Rond 1200 v.C. drongen Israëlieten Kanaän binnen en de Filistijnen vestigden zich in de kuststreek. Onder koning David [de profeet Daawoed (vzmh)] (ca. 1007 v.C. - 968 v.C.) versloegen de verenigde 12 stammen van Israël de Filistijnen en ontstond het koninkrijk Israël. In 926 v.C. viel dit rijk uiteen in

het Rijk Israël, of Tienstammenrijk, dat in 722 v.C. door de Assyriërs werd veroverd, en het Rijk Juda (925 v.C. - 587 v.C., met Jeruzalem als hoofdstad), of Tweestammenrijk, dat het centrum werd van de joodse cultuur en religie. In 587 v.C. werd Juda door de Babyloniërs veroverd en de bevolking weggevoerd in de zogenaamde Babylonische Ballingschap, het begin van de diaspora (verspreiding van de joden over de hele wereld). Na overheersing door de Perzen en Macedoniërs kwam Kanaän onder Romeins bestuur (63 v.C. - 395 n.C.). In 66 n.C. – 70 n.C. kwamen de joden in opstand tegen de Romeinen, die in het jaar 70 n.C. als straf Jeruzalem verwoestten waarna er

een nieuwe diaspora volgde. De Romeinse keizer Hadrianus (117 n.C. – 138 n.C.) voerde officieel de naam Palestina in. De Filistijnen is een zeevolk dat eind 13de eeuw v.C. Filistea in bezit nam, de kuststrook tussen Jaffa en Gaza in Palestina. Palestina is naar dit volk genoemd.

Het volk van Kanaän (de Kanaänieten), die van het Arabische Schiereiland naar Palestina trokken om daar te wonen, vormden zo'n 4500 jaar geleden de originele inwoners. Zij noemden dit gebied “het Land van Kanaän” en werden samen met enkele andere stammen de voorouders van de huidige Palestijnen.

Met de komst van de profeet Moh'ammed (vzmh), sinds het vijfde jaar na Al-Hidjrah (636 n.C.), werd de identiteit van Palestina gekenmerkt door Islamitische eigenschappen. Dit is zo tot op dit moment. De moslims herbevestigen continu hun onvervreembare rechten op het land van Palestina, door deugdzame, natuurlijke, historische en wettige rechten en de opofferingen van opeenvolgende generaties die dit land voor niet minder dan 1500 jaar bewoonden, voordat de joden het als hun staat verklaarden. Zij hebben zich vanaf dat ogenblik opgeofferd voor de vrijheid en de onafhankelijkheid van hun vaderland: Palestina is een

Arabisch moslimland, historisch en religieus.

Palestina is door de hele geschiedenis heen bestuurd door verschillende volkeren en leiders. De joden [die oorspronkelijk uit Egypte komen; samen met de profeet Moesa (**Mozes**) (**vzmh**) zijn ze door Allah de Verhevene uit het land van de farao bevrijd], die slechts enkele delen van Palestina bestuurden, bleven aan de macht voor een periode niet langer dan vier eeuwen (**1000 – 580 v.C.**). Na 580 v.C. werden zij bedwongen en vernietigd door zowel de Assyriërs, de Farao's en de Romeinen. De joodse relatie met Palestina is nu zo'n 1800 jaar zo goed als niets; namelijk vanaf

135 n.C., door de tweede diaspora (verspreiding van de joden over de hele wereld), tot aan de 20 ste eeuw. Tijdens deze lange periode faalden de joden om enige invloed te hebben of aanwezigheid op elk gebied, hetzij politiek als cultureel. Zelfs joodse leerstellingen verboden zijn volgelingen om naar Palestina terug te keren. De Islamitische wetgeving bewees dat het de langste en meest effectieve vorm van alle systemen was, die er aanwezig zijn geweest. Het begon in 636 n.C. en duurde voort tot 1917 n.C., met uitzondering van de perioden van de Kruistochten die zo'n 90 jaar duurden toen de christenen weer werden verdreven.

De getuigenis van hun mensen

Het is noemenswaardig dat volgens recentelijk onderzoek van hedendaagse joodse onderzoekers, meer dan 80% van de huidige joden in Palestina totaal geen historische banden heeft met dit Heilige Land en ze hebben zelfs geen banden met de “Kinderen van Israël” zelf. Deze mensen behoren in feite tot sommige stammen die zich in het noorden van de Kaukasus gevestigd hadden. Daarom zou hun ‘beloofde land’ eigenlijk Zuid Rusland moeten zijn. Het zal interessant zijn om de reactie te zien als zij het zuiden van Rusland zouden uitroepen als hun onvervreembare recht en beloofde land!

Hoe vreemd is het redeneren van sommige mensen die beweren dat ze nauw verwant zijn met Palestina en dat het hen toebehoort, terwijl hun voorouders weigerden naar Palestina te gaan toen de profeet Mozes (vzmh) hen beval om hem te vergezellen bij het terugkeren naar het Heilige Land. De meeste van hen weigerden Babylon (gebied in het hedendaagse Irak) te verlaten om terug te keren naar Palestina. De Babylonische Ballingschap was het gedwongen verblijf in Babylonië, vanaf de verovering van Jeruzalem door de Babyloniërs in 587 v.C. tot ca. 538 v.C. Vele joden keerden na de beëindiging van de ballingschap niet terug naar Kanaän. De joden die

Palestina nu bezetten,
vertegenwoordigen nog geen 40% van
de joden over de gehele wereld.

Palestina en zionisme

Diaspora is Grieks voor 'verstrooiing'. Het is een term die duidt op verspreiding van de joden over de landen buiten Palestina. In de Oudheid verspreidden de joden zich over het gehele Middellandse Zeegebied. Na de ballingschap in 538 v.C. mochten de joden terugkeren. Echter, de meeste joden bleven, sommigen vestigden zich weer in Palestina, anderen in steden langs de Middellandse Zee. In de jaren van het Romeinse bestuur vestigden de joden zich tot in Spanje,

Frankrijk, het Rijnland en langs de gehele kust van Noord Afrika, daarna in heel Europa. Doelstelling van de in 1948 uitgeroepen staat Israël is alle joden te laten terugkeren naar Palestina en zo de diaspora te beëindigen. Dit is echter nog helemaal niet verwezenlijkt. Sinds de massale emigratie van joden naar de VS in de 19de en 20ste eeuw, is daar de grootste groep joden in diaspora: ca. 5,5 miljoen.

Zionisme (**Zion = Jeruzalem**) is een politieke beweging gericht op het verenigen van de joden van de diaspora en het vestigen van een joodse staat in Palestina. De zionisten zagen in een joodse staat de enige mogelijkheid definitief bevrijd te

worden van het antisemitisme. Het zionisme was tot de Tweede Wereldoorlog een minderheidsstroming binnen het Jodendom; vele joden hoopten het antisemitisme te overwinnen door assimilatie. De moord op de joden in de Holocaust toonde echter op dramatische wijze de weerloosheid van de joden aan en de ernst van het antisemitisme in het christelijke Europa, en inspireerde wijdverbreide sympathie voor het zionisme. Het zionisme bereikte zijn doel met de vestiging van de staat Israël in 1948 en is sindsdien gericht op verdediging en (materiële) ondersteuning van de joodse staat.

In de 18de eeuw markeerde de Haskalah-beweging (Hebreeuws voor 'verlichting': het opende de weg naar de bestudering van niet-joodse onderwerpen, het vormt de oorsprong van de stroming van het liberale Jodendom) het begin van een trend naar joodse assimilatie in de Europese en christelijke samenleving. Deze assimilatie bleek een mislukking. In de tweede helft van de 19de eeuw ondervonden de joden vele problemen in Oost Europa, toen de anti-joodse (antisemitistische) partijen verschenen in Duitsland en Oostenrijk-Hongarije. Ook in Rusland verspreidden pogroms (jodenvervolgingen) door het hele land. Een groot aantal Russische joden emigreerde naar het westen,

voornamelijk naar de Verenigde Staten. Een kleinere groep ging naar Palestina, dat op dat moment onder Turks regime stond. Zij werden verwelkomd, omdat het een fundament in de Islam is dat moslims, joden en christenen in vrede samen kunnen leven in een moslimland. De joden in de Verenigde Staten en Europa kregen door samenspanning geleidelijk aan steeds macht in handen.

In augustus 1897 richtte de Hongaars-joodse journalist Theodor Herzl (1860-1904) de ‘World Zionist Organisation’ (WZO) op in Zwitserland. Tot aan de Tweede Wereldoorlog bereikte het niet één van zijn belangrijkste doelstellingen. Nu hangt hun succes af

van het falen van de moslims om hun rechten te herstellen en te beschermen. In elk geval, alle zionisten hebben dezelfde doelen, en alle leden die betrokken zijn bij dit dilemma (d.w.z. WZO) streven naar het bewerkstelligen van deze doelen, zelfs al zijn deze verschillend van aard en methodologie.

Het Amerikaanse congres formuleerde een programma dat het zionistische doel definieerde als het 'creëren van een thuis voor de joodse bevolking in Palestina, gewaarborgd door publiek recht'. Het spaarde geen moeite om takken te vestigen in elk land met een aanzienlijk joodse bevolking. Herzl deed moeite om land en financiële

steun te verkrijgen voor de nieuwe staat.

Het idee van het vestigen van een joodse eenheid, vormde zonder twijfel een gevaar voor de moslimlanden. Door het scheiden van Aziatische en Afrikaanse moslimlanden in twee verschillende delen, scheurden de joden, in de gedaante van de Westerse macht, elk stuk apart met de bedoeling om de gehele moslimgemeenschap te verzwakken en het vertragen van enige vorm van herstel. Het blokkeert ook de middelen van de Islamitische kracht, wat zijn hoogtepunt bereikte onder het khalifaat. In de balans van kracht; hoe zwakker de Islamitische landen zijn,

des te sterker zal de joodse
(zionistische) eenheid zijn.

Palestina en het zionistische plan

De Sykes-Picot-overeenkomst is een geheime overeenkomst uit 1916 tussen Frankrijk en Groot-Brittannië (met medeweten van Rusland). Het is genoemd naar de Franse onderhandelaar Georges Picot en de Brit Mark Sykes. Beide landen kwamen overeen om de Turkse gebieden in het Midden Oosten onderling te verdelen. Engeland kreeg het mandaat over Palestina, Transjordanië en Irak; Frankrijk dat over Syrië en Libanon. Deze overeenkomst ging voorbij aan de

Arabische verlangens en eerdere afspraken. Na de Russische Revolutie van 1917 maakten de communisten de overeenkomst openbaar.

In mei 1916 tekenden Engeland en Frankrijk de Sykes-Picot overeenkomst, [welke de Arabische regio verdeelde in zones](#): Libanon en Syrië werden toegewezen aan Frankrijk; Jordanië en Irak aan Engeland; terwijl Palestina geïnternationaliseerd zou worden.

In november 1917 nam Engeland het zionistische plan aan. Lord Balfour, die toen de Britse minister van Buitenlandse Zaken was, stuurde een brief # naar de zionistische leider lord

Rothschild, wat later bekend werd als de “Balfour-Declaration ##.” Lord Balfour verklaarde dat Engeland zijn beste pogingen zou verrichten om de bewerkstelling van een nationaal thuisland voor de joden in Palestina te vergemakkelijken. Op deze manier deed Engeland afstand van een vorige belofte aan de Arabieren om hen onafhankelijkheid en vrede toe te kennen, welke ze hadden toegezegd aan ash-Sharief H'oesayn ###, de leider en woordvoerder van de Arabieren in die tijd.

[# De inhoud van die brief is als volgt:
“Geachte lord Rothschild, ik deel u met veel plezier mee, namens de Regering van Zijne Koninklijke

Hoogheid, de volgende verklaring van sympathie met de joodse zionistische ambitie, welke is voorgelegd aan en goedgekeurd door het Kabinet. De Regering van Zijne Koninklijke Hoogheid kijkt met sympathie naar de oprichting van een nationaal thuis voor de joodse bevolking in Palestina en zal zijn beste inspanningen gebruiken om de voltooiing van dit doel te vergemakkelijken, het is duidelijk vanzelfsprekend dat er niets gedaan mag worden wat de burgerlijke en religieuze rechten van aanwezige niet-joodse gemeenschappen in Palestina kan benadelen en de rechten en politieke status die joden genieten in elk ander land. Ik zal dankbaar zijn als u deze verklaring kenbaar maakt aan

de Zionistische Federatie. Getekend: Arthur James Balfour.”]

[## Balfour-declaration: Britse verklaring betreffende de toekomst van Palestina, vervat in een schrijven van 2 november 1917 van Arthur Balfour, de Britse minister van Buitenlandse Zaken, aan lord Rothschild, een vooraanstaand lid van de joodse gemeenschap in Groot-Brittannië. In de verklaring werd de leider van de zionisten, dr. Chaim Weizmann (1874-1952), Britse steun toegezegd voor de vestiging van een joods nationaal thuis in Palestina, onder voorwaarde dat de rechten van de niet-joodse bewoners werden gerespecteerd. Engeland, verwickeld in de Eerste Wereldoorlog,

hoopte zich hiermee te verzekeren van de steun van met name de Amerikaanse joden. Deze verklaring werd in 1920 op de conferentie van San Remo bekrachtigd en verder uitgewerkt bij de toekenning van het mandaat over Palestina aan Groot-Brittannië door de Volkenbond in 1922.]

[#### H'oesein ibn 'Aliy (1853-1931) was in 1916 n.C., na de opstand tegen de Turken, de eerste koning van de Hidjaaz. Hij maakte in 1915-1916 afspraken met de Engelsen waarin de Arabieren onafhankelijkheid beloofd werd, maar die na de oorlog echter niet nagekomen werden. (Hoesein-McMahon-correspondentie:

schriftelijke afspraken over de toekomst van het Midden Oosten, in 1915 n.C. gemaakt door de Arabieren, vertegenwoordigt door de emir van Mekkah, H'oesayn ibn 'Aliy, en Sir Henry McMahon, de Britse Hoge Commissaris in Caïro. In ruil voor Arabische hulp aan de Britse strijd tegen het Ottomaanse Rijk in de Eerste Wereldoorlog, zou Engeland het Arabische streven naar een onafhankelijke Arabische Staat in het Midden Oosten (inclusief Palestina) steunen. Zowel de Sykes-Picot-overeenkomst tussen Engeland en Frankrijk uit 1916 n.C. als de Balfour-declaration van 1917 n.C. waren in strijd met deze afspraken.)]

In april 1920 kende de San Remo Conferentie het mandaat over Palestina toe aan Engeland en twee jaar later, in juli 1922, kwam Palestina in feite onder Brits beheer aangezien het 'Council of the League of Nations' een mandaat over Palestina uitbracht aan Engeland. Het mandaat was ten gunste van de oprichting van een thuisland voor joden in Palestina.

Tijdens het Britse mandaat over Palestina (1918 – 1948) nam het aantal joden in Palestina toe van 55.000 in 1918 tot 646.000 in 1948 (de meeste waren vluchtelingen van de vervolging door de nazi's in Europa). Uiteindelijk vormde zij 31% van de bevolking van het land terwijl zij eerst slechts 8% van

de bevolking uit maakte. Met de hulp van Engeland nam de joodse bezetting van Palestijnse gebieden toe van ongeveer 500 dunam (oppervlaktemaat afkomstig uit het Nabije Oosten, varieert van 900 m² tot 1070 m²), d.w.z. 2% van het land, tot 1.800.000 dunam, d.w.z. 6,7% van het land. Ondertussen keek de wereld gewoon toe en deed niets! Ondanks de ongelijkheid bleef het Palestijnse volk druk uit oefenen, om te proberen hun land en identiteit hoe dan ook terug te krijgen.

Amerika heeft zelf vele emigrantenminderheden. Wat zal de reactie van Amerika zijn als één van deze groepen opstond en het

eigendomsrecht afkondigde, gebaseerd op enkele vruchteloze religieuze voorwendselen! Dit is wat er in Palestina is gebeurd en de internationale reactie was: zwijgen! Het was geen probleem voor Palestina om een situatie te verdragen dat wat alle andere landen compleet onverdraaglijk zouden vinden.

De joden (zionisten) aan de andere kant, slaagden erin om hun economische, politieke, militaire, sociale en educatieve fundamenten op te zetten en in 1948 hadden zij 292 nederzettingen opgericht, ze hadden een militaire krijgsmacht van 70.000 soldaten gevormd en zij bereidden zich voor om hun staat aan te kondigen. Zij

waren niet alleen; zij hadden alle voornaamste bronnen van de Westerse macht om hen te helpen.

Al dit gegoochel vond plaats om de Palestijnse bevolking te beroven van hun politieke onafhankelijkheid. Hoewel de zionisten kwaadwillig hun complot tegen het Palestijnse volk planden, aangezien zij het niet openlijk konden doen omdat er geen rechtschapen persoon hun samenzwering zou accepteren, bleven de mensen van Palestina hun land verdedigen en hielden hun identiteit vast. (Telkens wanneer de publieke mening tegen de joden begon te keren, werd er een nieuwe serie van propaganda gelanceerd, inclusief films

over de holocaust en achterhaalde oorlogsmisdaden en tirades over antisemitisme. Het publiek knikte collectief hun gezamenlijk hoofd in naïeve goedkeuring, en vergaten de holocaust van de onschuldige Palestijnen en de moderne zionistische oorlogsmisdaden wiens handen het bloed van onschuldige mensen vergoten en nog steeds vergieten. Mensen wiens enige misdaad is het staan in de weg van de joodse politieke ambities.) [Toegevoegd door de redacteur van de Engelse versie.]

De Palestijnen verwierpen de Britse bezetting en het zionistische plan en begonnen met hun onverzettelijke protesten en opstanden. De leiders van

de Islamitische en nationale bewegingen, met aan het hoofd Amien al-H'oesayni, mobiliseerden de mensen tegen deze onderdrukkende bezetting. Er was de al-Qoeds-revolutie in 1920, de Yafa-revolutie in 1921, de al-Buraq-revolutie in 1929, de Oktober-revolutie in 1933, de beweging van al-Qassam en het optreden van de Heilige Djihad Organisatie. Terugkomende ongeregeldheden in de jaren '20 bereikten hun hoogtepunt in een volledige opstand van 1936 tot 1939. In 1939 aan de vooravond van de Tweede Wereldoorlog, veranderde de Britse regering haar beleid ten opzichte van Palestina in een poging om zich met de Arabische wereld te verzoenen. Het belofde onder buitengewone druk

om binnen tien jaar een Palestijnse staat op te richten, beëindiging van de verplichting van het verkopen van Palestijns land aan de joden en het stoppen van de joodse emigratie naar Palestina in vijf jaar. Maar weer deden zij afstand van hun belofte in 1945 en het joodse plan herleefde onder de supervisie van de Verenigde Staten, die hun meest betrouwbare bondgenoot was en is gebleven tot op de dag van vandaag.

Verklaring van de Zionistische Eenheid

Op 29 november 1947 bracht de 'General Assembly' (**Algemene Vergadering**) van de Verenigde Naties

resolutie No. 181 uit, welke de verdeling van Palestina in twee staten goed keurde. Volgens deze resolutie kregen de Palestijnen, die 70% van de bevolking uitmaakten en 92% van het land bezaten, 45% van het land toegewezen terwijl de joden 54% kregen toegewezen, en de omgeving van al-Qoeds (**Jeruzalem**), welke 1% van het totale land bedroeg, werd uitgeroepen tot een internationaal gebied. Hoewel de resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties niet bindend zijn voor de staten #, werden deze resoluties op hetzelfde moment uitgevoerd terwijl zij niet overeenkomstig waren met de principes van de Verenigde Naties,

welke duidelijk stellen dat alle naties het onvervreembare recht hebben op zelfbeschikking. Bovendien hadden zij niet met het Palestijnse volk overlegd, dat het centrale punt was van deze discussie. Zij stonden erbij en keken er naar, terwijl kweuling over de mensen van Palestina kwam. Dit alles in de naam van gerechtigheid, democratie en vrijheid?!

[# Beslissingen van de VR (Veiligheidsraad) zijn bindend, de permanente leden (Frankrijk, Groot-Brittannië, Rusland, China en Verenigde Staten) beschikken over het vetorecht. Besluiten van de Algemene Vergadering (AV), waarin alle lidstaten zijn vertegenwoordigd, zijn

dat niet; de VR kan deze naast zich neerleggen. De AV is bevoegd over alles te spreken, met uitzondering van de onderwerpen die de VR in behandeling heeft. Dit is weer een knap staaltje van de zogenaamde democratie. En als je kijkt naar de landen in de VR, dan zie je de grootste bezetters uit de geschiedenis; Amerika met zijn indianen en slaven, de geschiedenis van Engeland en Frankrijk zitten vol van bezetting en onderdrukking, China is ook nog steeds een bezetter van bijvoorbeeld Tibet, en Rusland, tja... Rusland. Deze landen maken in feite de dienst uit in de VN. Bezetters in een modern jasje.]

In de avond van 14 mei 1948 werd de staat Israël afgekondigd. Zij versloegen de Arabische strijdkrachten, die een gebrek aan leiderschap en ervaring hadden. De zionisten bezetten 77% van het Palestijnse land, verbanden meer dan 800.000 van de 925.000 Palestijnse mensen, vernietigden 478 Palestijnse dorpen van de 585, en richtten 34 bloedbladen aan. Jordanië hield toezicht op de West Bank wat overbleef van de Palestijnse gebieden, terwijl de Gaza Strook onder het bestuur van Egypte viel. Wat de Verenigde Naties betreft, zij accepteerden ondanks hun zogenaamde principes, het lidmaatschap van Israël, op

voorwaarde dat Israël de Palestijnse vluchtelingen het recht zou schenken om terug te keren. Iets dat nog nooit tot stand is gekomen en iets waar Israël nog nooit verantwoordelijkheid voor af heeft hoeven leggen.

De Arabische reactie

De periode tussen 1948 en 1967 was een overgangsfase waarin twee motto's golden, “**Battle Nationalization**” en “**Unity Is the Way to Liberation**”. Het Arabische regime, met aan het hoofd de Egyptische leider Nasser, wijdden zich door verschillende redenen aan het verdedigen van de Palestijnse kwestie. Palestijnse leiders maakten de weg gemakkelijk voor de Arabische

oplossing. Hoe dan ook, het Arabische leiderschap faalde om een krachtige methodologie voort te brengen en het voornemen te vechten en te offeren voor de waarheid. Op hetzelfde moment breidde de zionistische eenheid hun leger uit met de hulp en steun van de Westerse machten.

De Palestijnse Bevrijdingsorganisatie, “**Palestinian Liberation Organization**” (PLO) #, onder leiding van Ah'med ash-Shaqanqiri, werd opgericht in 1964. Deze pasgeboren organisatie werd gesteund door Nasser, die bang was dat hij deze zaak niet de baas kon zoals hij daarvoor dacht. Dit in het bijzonder na de komst van de geheime én open organisaties in Palestina, zoals

de “Fath' Organisation” (al-Fatah) ##, opgericht in 1957. De PLO streefde naar bevrijding van Palestina door middel van militaire opstand. De mensen van Palestina verwelkomden deze nieuwe organisatie, aangezien het de Palestijnse identiteit symboliseerde en de zin deed herleven. In 1968 verenigde Palestijnse organisaties zich onder de naam en de vlag van de PLO. Deze nieuwe unie werd geleid door Yasser Arafat, die ook het hoofd van de Fath' Organisatie was.

[# De PLO werd op initiatief van de Arabische Liga opgericht in 1964, met als doel de vestiging van een democratische, seculiere Palestijnse staat in Palestina. Voorzitter sinds

1969 is Yasser Arafat, de leider van de vanaf 1968 binnen de PLO opererende guerrillaorganisatie Al-Fatah (**de overwinning**). De officiële militaire arm van de PLO is het Palestijnse Bevrijdingsleger.]

[## al-Fatah (**letterlijk: 'De Overwinning'**): het is de eerste en grootste Palestijnse bevrijdingsbeweging, opgericht in 1957. Yasser Arafat, voorzitter van de PLO, was medeoprichter en leider sindsdien.]

In 1974 erkende de Arabische topconferentie in Rabat (**Marokko**) de PLO als de enige wettige vertegenwoordiger van het Palestijnse

volk. Op de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties gaven de VN de PLO de 'observer status' bij de Verenigde Naties. Om die reden werden zij officieel een volk zonder stem.

De oorlog van 1967 en de impact

Het resultaat van de Arabisch–Israëliische oorlog van 1967 was ernstig, aangezien Israël de West Bank #, de Gazastrook ##, de Syrische Golanhoogte ### en het Egyptische Sinai-schiereiland #### bezette. Ook werden er zo'n 330.000 Palestijnen gedwongen de West Bank en de Gazastrook te verlaten en naar Jordanië, Syrië, Libanon en Egypte te

trekken. Bovendien werden er kampen opgericht om deze grote aantallen vluchtelingen op te vangen.

[# Westelijke Jordaanoever (**West Bank**): door Israël bezet gebied ten westen van de Jordaan; inclusief Oost-Jeruzalem. Deel van Brits protectoraat (**1920**), in 1947 geclaimd door Jordanië, in 1967 bezet door Israël. In 1988 door de Jordaanse koning H'oesayn 'afgestaan' aan de Palestijnen, voor wie dit gebied het belangrijkste deel van de toekomstige Palestijnse staat moest worden.]

[## Gazastrook: smal gebied tussen Israël en Egypte. Het gebied was oorspronkelijk bedoeld als onderdeel

van een Palestijnse staat (voorstel van de VN in 1947).]

[#### Golanhoogten: hoogland in zuidwest Syrië, ten oosten van de Jordaan. In 1967 bezetten de Israëliërs het gebied, waarna ze er nederzettingen vestigden. Vanaf die tijd betwist gebied tussen Israël en Syrië. In 1981 werd het gebied door Israël geannexeerd, maar noch de VN, noch de VS, noch Syrië hebben dit erkend.]

[##### Sinai: Egyptisch gebied tussen het Suezkanaal en Israël. Israël bezette de Sinai kortstondig tijdens de tweede Israëlisch-Arabische oorlog in 1956 en wederom in de Zesdaagse oorlog in

1967, maar moest zich onder internationale druk weer terugtrekken.]

De militaire overwinning van Israël op de Arabische legers moedigde hen aan om meer Palestijns gebied te annexeren. Luchtaanvallen dwongen duizenden Palestijnen hun dorpen en steden te ontvluchten en bescherming te zoeken buiten bereik van de gewelddadige Israëlische bombardementen, in meer veilige gebieden zoals Ramallah en Jericho (tegenwoordig Ariha). Meer dan 70% van de West Bank werd bezet om er nieuwe joodse nederzettingen te bouwen. De zionisten namen ook 30% van de Gazastrook in, om er 14

nederzettingen op te richten. De zionistische eenheid beroofde de Palestijnen niet alleen van hun recht om terug te keren naar hun eigen land, maar zij stonden ook een grote joodse emigratie toe, met die omvang dat er meer dan 2.800.000 joodse kolonisten Palestina binnen kwamen in het tijdsbestek 1949 tot 2000. Dit met als resultaat dat de joodse bevolking totaal op zo'n 5.000.000 inwoners is gekomen.

De zionisten concentreerden zich op het transformeren van al-Qoeds in een joodse stad. Zij bezetten 86% van het hele gebied en lieten er nieuwe kolonisten wonen. Zij isoleerden oost Jeruzalem van de Islamitische en

Arabische wereld. Het gebied van oost Jeruzalem omvat ongeveer 200.000 joden. Zij verklaarden al-Qoeds hun eindeloze hoofdstad van hun verenigde staat. Bovendien namen zij de Westelijke muur van de al-Aqsa moskee [de muur van al-Buraq (tijdens de nachtreis, al-Israa-e, is de engel Gabriël (vrede zij met hem) met de profeet Moh'ammed (vzmb), gezeten op het rijdier Boeraak, naar Jeruzalem gereisd)] in beslag en zij vernietigden alle wijken in de omgeving. Zij gingen door en breidden hun bewind van vernietiging uit totdat zij begonnen te graven onder de al-Aqsa moskee. Vier van de greppels die zij gegraven hebben, zorgen voor het grootste gevaar, omdat zij op elk moment

kunnen leiden naar de vernietiging van de moskee. Ondergrondse joodse terroristische groepen ondernamen meer dan 112 aanvallen op de al-Aqsa moskee (waarvan er 72 plaatsvonden na het Oslo Akkoord van 1993). De meest bekende aanval was dat de joden de al-Aqsa moskee in brand staken op 21 augustus in 1969.

Palestijnse vluchtelingen

De turbulente politieke toestand zoals die hierboven genoemd is, die in Palestina heerste tijdens de periode van 1920 tot aan 1948, leverde een belangrijke bijdrage aan de verdrijving van zo'n 750.000 Palestijnen uit hun huizen zodat deze vluchtelingen

werden, wonend in kampen in de West Bank, de Gazastrook, Libanon en Jordanië.

De vluchtelingen op hun beurt, stonden er op hun recht te krijgen om terug te keren. Zij verwierpen alle (zo'n 243) plannen die op slinkse wijze planden om hen te laten wonen buiten hun geboorteland. De Verenigde Naties kwamen met verschillende resoluties, maar geen van deze werd uitgevoerd aangezien de zionistische eenheid weigerde ze toe te passen en de 'machtige' Westerse landen gaven toe aan de Israëlische eigenaardigheden en verplichtten Israël niet zich aan de resoluties te houden. Er zijn meer dan 5.000.000 vluchtelingen die

gedwongen werden Palestina te verlaten, samen met hun kinderen, hun toevlucht zoekend in Arabische buurlanden. Dit aantal is ironisch genoeg bijna hetzelfde als de joodse bevolking in Palestina! Het is een feit dat de benarde toestand van de Palestijnse vluchtelingen één van de blijvende statuskwesties is waar nog een oplossing voor gezocht moet worden.

De VN heeft de Palestijnse kwestie behandeld als een vluchtelingenkwestie sinds 1949 tot aan de zeventiger jaren. Sinds 1974 heeft de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties in veel van zijn resoluties, betreffende de

vluchtelingen, hun recht tot zelfbeschikking en de rechtmatigheid van hun gevecht en gewapende opstand bevestigt. De VN ziet het zionisme als een vorm van apartheid. Het lot van de vluchtelingen was en wordt nog steeds sterk genegeerd, door de lege redekunst en kronkelende technieken en onrechtvaardige wetten van de Verenigde Naties en Israël.

Palestijns verzet

De periode van 1967 tot 1970 was de gouden tijd voor het gewapende Palestijns Verzet. Het was sinds 1971 niet meer toegestaan voor het Palestijns Verzet om gebruik te maken van het Jordaanse land, dus

concentreerde het haar activiteiten in Libanon. Deze mogelijkheid duurde echter niet lang, aangezien het Palestijns Verzet geconfronteerd werd met vele plannen om het te ontwortelen tijdens de periode van de Libanese Burgeroorlog van 1975 tot 1990. Vanaf dat moment verwachtten de Palestijnen dat ze onderdrukt zouden blijven en accepteerden zij hun lot geduldig en rustig, zonder verzet. De zionistische vijand veroorzaakte de vernietiging van de infrastructuur van de PLO en bezette zuidelijk Libanon in 1978 en 1982; het Palestijns Verzet verloor de Arabische gebieden van waaruit zij de mogelijkheden had om het zionistische leger aan te vallen.

Nadat de Arabieren een overwinning behaalden in de Oktober Oorlog in 1973 en nadat men de PLO in 1974 erkende als wettige vertegenwoordiger van het Palestijnse volk, voelden zij zich minder verantwoordelijk ten opzichte van de Palestijnse kwestie. In 1978 tekenden Egypte en Israël het 'Camp David Agreement' (president Sadat van Egypte en premier Begin van Israël, kregen hier de Nobelprijs voor de vrede voor. Sadat raakte hierdoor geïsoleerd in de Arabische wereld en werd doodgeschoten tijdens een parade in Cairo), onder de bescherming van de Verenigde Staten. Aldus verloren de Arabieren de meest effectieve mogelijkheid in de geschiedenis van het Arabisch-

Israëlische conflict. Als aanvulling op deze voorafgaande gebeurtenissen, waren er enkele gebeurtenissen meer die een negatieve invloed hadden op de strategie van de PLO ten aanzien van de zionisten, zoals de oorlog tussen Irak en Iran van 1980-1988, een gebrek aan financiële steun van de Golflanden, de Irakese invasie van Koeweit in 1990 samen met de geweldige impact op de moslim- en Arabische wereld van het uiteenvallen van de 'Union of Soviet Socialist Republics' (**USSR**). Al deze voorafgaande gebeurtenissen beïnvloedde de PLO om hun beleid te wijzigen naar een vreedzame overeenkomst en het streven naar politieke onderhandelingen. Aldus

gaven de leiders van de PLO enkele van hun principes op om de wettige vertegenwoordiger van het Palestijnse volk te blijven.

PLO en verenigde vrede

Door de tijd heen gaf de PLO steeds meer toe aan de zionistische eisen en het aantal voorstanders voor een vreedzame overeenkomst nam toe onder de PLO-leden. In november 1988 accepteerde de PLO de VN-resolutie No. 188, welke de verdeling van Palestina tussen Arabieren en joden goedkeurt. Het erkende en accepteerde ook resolutie No. 242 # uit 1967 van de 'Veiligheidsraad', die de Palestijnse kwestie slechts omschrijft

als 'vluchtelingenprobleem' en riep uit om het vreedzaam te behandelen, zonder toevlucht te nemen tot militair verzet. In oktober 1991 namen de PLO en Arabische landen deel aan de 'Midden Oosten Vrede Conferentie' in Madrid en begonnen vreedzame onderhandelingen met de zionistische vijand. Voor een periode van twee jaar bereikte de PLO geen enkel positief resultaat. In december 1992 vergemakkelijkten verschillende geheime kanalen van communicatie de weg naar het 'Oslo Akkoord' ##, bekend als "Gaza-Ariha (Jericho) at First". De PLO tekende officieel dit akkoord met de zionistische eenheid op 13 september 1993 in Washington.

[# Resolutie 242: op 22 november 1967 door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties aangenomen, waarin Israël wordt opgeroepen zich terug te trekken uit de in juni 1967 veroverde gebieden. **Van deze resolutie bestaan twee versies:** de Engelstalige versie spreekt van 'terugtrekking uit bezette gebieden', terwijl de Franstalige 'terugtrekking uit dé bezette gebieden' vermeldt. Verder omschrijft de Resolutie het Palestijnse vraagstuk als 'vluchtelingenprobleem', zonder dat aan de Palestijnen een politieke status, dus een onvervreemdbaar recht op een onafhankelijke staat, wordt toegekend. In de jaren zeventig zijn vooral door Amerika en Egypte onderhandelingen voorgesteld tussen Israël en de

Palestijnen, op basis van de Resolutie. Los van de genoemde vertalingsproblemen en de verschillende interpretaties die daaruit voortvloeiden, beschouwt Israël de Palestijnen als 'niet-bestaand', een groep waarmee je dus niet kunt onderhandelen. De Palestijnen op hun beurt weigeren Israël te erkennen, voordat dit land het Palestijnse recht op een zelfstandige staat erkent. Dit recht wordt duidelijk omschreven door VN-resolutie 3236. **Resolutie 3236:** op 22 november 1974 aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, die o.a. de onvervreembare rechten van het Palestijnse volk op zelfbeschikking, nationale onafhankelijkheid en

soevereiniteit bevestigt. Bovendien benadrukt deze resolutie de Palestijnse rechten op terugkeer naar hun vaderland en eigendommen, van waaruit zij door Israël verdreven werden. Erkenning en verwezenlijking van bovenstaande rechten worden door de Verenigde Naties in de Resolutie noodzakelijk genoemd voor de oplossing van het Palestijnse vraagstuk en voor het bereiken van een duurzame vrede in het Midden-Oosten. Voor de Palestijnen betekent deze resolutie een rechtvaardiging van hun strijd tegen Israël. Israël beschouwt de Resolutie als van geen enkel belang, omdat de termen 'Palestijn' en 'Palestina' in Israël 'niet-bestaande begrippen' zijn.]

[## In 1993 kwamen Israël en de Palestijnse Bevrijdings Organisatie (PLO) in geheime besprekingen in Oslo overeen, dat delen van Palestina onder Palestijns zelfbestuur zouden komen. In 1994 waren de Gazastrook en een deel van de Westelijke Jordaanoever (rond Jericho) de eerste gebieden die beperkt zelfbestuur verkregen, onder de naam Palestina.]

Volgens dit akkoord erkende de PLO de aanwezigheid van de zionistische eenheid en de wettige bezetting van 77% van de Palestijnse gebieden. Bovendien beloofde de PLO te stoppen met gewapend verzet en de 'Intifadah' te bedwingen [Intifadah: de in december 1987 uitgebroken opstand

van Palestijnen tegen het Israëliësch gezag in de door Israël bezette Gazastrook en Westoever. De grotendeels door jongeren gevoerde opstand is tevens een uiting van ontevredenheid over de miserabele omstandigheden waaronder veel Palestijnen leven. De Israëliësche regering trad hard op tegen de opstand, die veel Palestijnen het leven heeft gekost]. Dit betekende dat de PLO haar macht, die ze eigenlijk zou gebruiken tegen de joden, zou gaan gebruiken tegen haar eigen mensen! De PLO beloofde alle bepalingen, welke gingen over de bevrijding van het gehele Palestijnse land, uit hun Nationale Overeenkomst te verwijderen en de bepalingen die

aanspoorden tot de ontworteling van de zionistische eenheid. Op dit punt versloegen de joden hen en nog altijd voelen zij zich succesvol. Aan de andere kant beloofde Israël de PLO te erkennen als wettige vertegenwoordiger van het Palestijnse volk en zij gaven de PLO het 'Voorlopig Zelfbestuursrecht' (**Interim Self Government Authority – ISGA**) in de Gazastrook en bepaalde delen van de Westelijke Jordaanoever. Zij deden net alsof zij de Palestijnen een grote dienst bewezen, hoewel het in realiteit de doodsteek voor rechtvaardigheid was. Andere voorname kwesties zouden binnen vijf jaar besproken worden, wat de zionistische doelen perfect uitkwam, waardoor zij meer

tijd kregen om hun kwade plannen uit te voeren.

Opmerkingen op het 'Gaza-Ariha Akkoord':

- De meeste Palestijnse organisaties zoals Hamas, al-Djihaad al-Islami, al-Jabhah ash-Sha'biyyah en al-Jabhah ad-Demoqratiyyah en zeven andere organisaties verwierpen dit akkoord en de volgende akkoorden. Het werd alleen goedgekeurd door de Fatah Beweging en twee andere mantelorganisaties, namelijk 'Fida' en 'Gabhat an-Nidal ash-Sha'bi'.
- Het essentiële plan van dit akkoord was het dienen van het Israëlische doel. Door dit akkoord kon Israël zich

eindelijk ontdoen van de Gazastrook, met zijn veiligheidsdilemma en economische problemen.

- De PLO besloot dit akkoord te accepteren zonder het Palestijnse volk te raadplegen, welke het zogenaamd zou vertegenwoordigen. Het uiteindelijke resultaat van dit akkoord was een beperkt zelfbestuursrecht over bepaalde gebieden met beperkte macht. De PLO was niet gemachtigd om een nieuwe wetgeving te maken, zonder de toestemming van Israël. Dit is de zionistische interpretatie van het 'zelfbeschikkingsrecht'!

- Dit was vruchteloos met betrekking op de vele wezenlijke kwesties zoals

de bevrijding, de terugtrekking van de zionisten uit de Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook, ofwel de kwestie van de vluchtelingen en hun recht om terug te keren.

- De PLO moest de gewapende campagnes onderdrukken en de leden van de islamitische bewegingen in bedwang houden, om Israël tevreden te houden. De PLO bespaart geen moeite om hun eigen mensen fel te controleren, terwijl het buigt voor tirannen en ze te kampen heeft met economische en politieke mislukkingen.

- Dit akkoord opende de deur voor vele moslim- en Arabische landen om

relaties met Israël aan te gaan en om akkoorden met Israël te sluiten; ironisch stelde dit Israël in staat om verder door te dringen in de islamitische en Arabische regio en om economische controle te bewerkstelligen. Door hun jacht naar geld zorgden hun eigen dwaze handen voor de onderdrukking van vele moslimlanden tot op de dag van vandaag.

- Zoals al eerder genoemd; door dit akkoord heeft de PLO haar doelen geannuleerd, haar overeenkomst gewijzigd en de gewapende conflicten afgelast.

Is het toegestaan!?

Betreffende het regeren volgens een vreedzame overeenkomst met de zionistische eenheid, hebben de moslimgeleerden, rekening houdend met de Islamitische sharie'ah, verklaard dat het wettelijk verboden is om verzoeningsovereenkomsten te sluiten met degenen die tegen moslims vechten, hun land in beslag nemen, hun kinderen doden en die hun Heilige plaatsen onteren, omdat het steun suggereert aan de bezetter om door te gaan met zijn daden. Bovendien erkent het dan hun onjuiste pleidooi dat zij recht hebben op ons land.

Alle moslims moeten alle mogelijke moeite doen om dit land te bevrijden en de al-Aqsa Moskee en de overige

heilige moslimplaatsen te redden uit de handen van de joodse overtreders. De Palestijnse kwestie is niet alleen een kwestie voor de Palestijnen, die in het gezegende land wonen of die het recht hebben om er te wonen, maar het is ook een kwestie voor alle moslims op deze aarde en die oprecht geloof in hun harten hebben.

De Palestijnse Intifada (opstand)

Tussen 1987 en 1990 begonnen de Palestijnen aan een nieuw hoofdstuk van hun verzet, in het vaandel van de Intifada. Dit betekende een verandering van de status-quo (**het beëindigen van de Israëlische bezetting**) en het opbouwen van een

nieuwe samenleving gebaseerd op vrijheid en onafhankelijkheid, zonder het wachten op een oplossing van buitenaf. De gezegende Intifada slaagde erin de wereld te herinneren aan de Palestijnse zaak en de herkenning en sympathie te verkrijgen van de Arabische en moslimwereld, naast de internationale samenleving. Islamitische bewegingen, de islamitische beweging Hamas, die krachtig deelnam aan de Intifada, in het bijzonder, kwamen opnieuw tevoorschijn als een wezenlijk deel in deze gezegende Intifada. Hoe dan ook, de Arabische en Palestijnse hoofdkantoren misbruikten de Intifada en gebruikten het politiek gezien in termen van vreedzame overeenkomst.

Met de al-Aqsa Intifada # (september 2000) verzekerde de Palestijnen de wereld van hun recht op hun land en dat zij nooit ook maar één millimeter van dit land zullen opgeven. Het onthulde de schandalige en hypocriete kant van de zogenaamde vredesovereenkomsten, die de rechten van de Islamitische oemmah (gemeenschap) opofferden in ruil voor valse beloftes voor autoriteit en bedrieglijke wensen voor stabiliteit.

[# De al-Aqsa Intifada kwam tot stand op 28 september 2000, naar aanleiding van het bezoek van Ariel Sharon aan de al-Aqsa Moskee, wat de Palestijnen in woede deed uitbarsten. Zij probeerden hem te verbieden om de

moskee binnen te gaan en ze gooiden met hun eigen wapens, STENEN. Zij raakten slaags met de Israëlische politie. Met dit bezoek gaf Ariel Sharon een bericht aan de Arabieren de al-Aqsa Moskee nooit te zullen terug geven. Op de tweede dag van de Intifada, op 29 september 2000 om precies te zijn, schoot de Israëlische oproerpolitie op gelovigen en doodden zeven Palestijnen en er waren 220 gewonden. Dit was het grootste bloedvergieten in vier jaar. Er waren zo'n 20.000 gelovigen het vrijdaggebed aan het verrichten toen Israëlische oproerpolitie de Palestijnen beschoot met rubber bedekte stalen kogels, net voor het beëindigen van het gebed. Toen het nieuws over de gevechten

zich verspreidde, begonnen er demonstraties in de Arabische en Islamitische wereld, om de onderdrukte mensen van Palestina te verdedigen.]

De Hulp van Allah de Verhevene komt gauw

In feite heeft de Palestijnse kwestie de schandelijke realiteit onthuld over de zogenaamde “Mensenrechtenverdedigers”. Het portretteert openlijk de onevenwichtige tirannie van de Nieuwe Wereld Orde. Het is een ‘wonder’ dat zij de verdediging van dierenrechten toestaan en de mensen verplichten hen geen kwaad te doen, terwijl zij verdrongen

mensen over het hoofd zien, die leven onder onmenselijke condities en in constante angst voor militaire aanvallen. Het is niet logisch of historisch gerechtvaardigd om het pleidooi van de zionistische guerrilla's te geloven, die een land bezetten en de originele bevolking verbannen en vermoorden. Uiteindelijk is de zionistische bezetting een voorbeeld van de Westerse kolonisatie, welke tot op de dag van vandaag gewoon doorgaat, maar in verschillende gedaanten.

Op een dag zal er een nieuwe wereldoorlog zijn. Dit is een duidelijke conclusie van de tirannie van de zionistische bezetting, als het blijft in

de harten van de Islamitische wereld. De zionistische eenheid heeft massavernietigingswapens en kan een leger van 1.000.000 soldaten binnen 72 uur mobiliseren. Vandaag of morgen beschikken de moslimlanden over dezelfde middelen, misschien wel meer, en dan zullen zij hun Heilige Land verdedigen met man en macht. Zij zullen nooit toestaan dat deze doorn voor altijd in hun oog verblijft. De onrechtvaardige aanvallers zullen gauw weten welke wending hun zaak zal nemen, inshaa-e Allah.

De uiteindelijke overwinning
(toegevoegd door vertaler)

Er volgt nu een stukje toekomst, dat voorspeld is door onze geliefde profeet Moh'ammed (vzmh). Het is enerzijds belangrijk voor de moslims, zodat zij weten dat alles uiteindelijk goed komt en zij dienen altijd voor ogen te houden dat dit tijdelijke wereldse leven vol beproevingen is en dat de uiteindelijke terugkeer naar Allah de Verhevene zal zijn. Het is anderzijds belangrijk voor de niet-moslims, zodat zij niet voor de gek gehouden worden door valse ideeën en dromen, want vele Rijken en dynastieën zijn ten onder gegaan en zullen nog ten onder gaan. Vanaf Adam (vzmh) is er een gevecht aan de gang tussen waarheid en valsheid en dit gevecht zal blijven voortduren tot aan de Dag des

Oordeels. Goddelijke en satanische partijen zijn er altijd al geweest en zullen blijven bestaan tot aan de Dag der Opstanding. Dit onophoudelijke gevecht tussen goed en kwaad, licht en duisternis, bepaald de beloning en/of bestraffing die men zal ontvangen in het Hiernamaals.

De neerdaling van ‘Iesaa [Jezus (vzmh)]

Aboe Hoerayrah (moge Allah tevreden zijn met hem) verhaalde dat de profeet (vzmh) heeft gezegd: “Er is geen profeet tussen mij en hem; dat is ‘Iesa. Hij zal neerdalen (op aarde). Wanneer jullie hem zien, herken hem: een man van gemiddelde lengte, met rood-witte

huidskleur, hij draagt twee lichtgele kledingstukken en het lijkt alsof er druppels van zijn hoofd vallen, hoewel het niet nat zal zijn. Hij zal vechten tegen de mensen voor de zaak van Islam. Hij zal het kruis breken, het varken doden (dit wil zeggen dat hij het verboden zal stellen om varkens aan te schaffen en te eten) en de djizyah afschaffen. Allah zal alle religies vernietigen behalve de Islam. Hij ('Iesaa) zal de Antichrist doden en veertig jaar op aarde leven en dan zal hij sterven. De moslims zullen voor hem bidden.” (Een betrouwbare h'adieth overgeleverd door Aboe Daawoed, Al-H'akiem en Ibn Khoezaymah.)

Djaabir ibn ‘Abdoellah verhaalde: “Ik hoorde de boodschapper van Allah (vzmh) zeggen: “Een groep van mijn mensen zal niet ophouden te vechten voor de waarheid en zal heersen tot aan de Dag der Opstanding.” Hij zei: “Jezus, de zoon van Maryam, zal dan neerdalen en hun leider (van de moslims: al-Imam al-Mahdi) zal hem uitnodigen te komen en hen te leiden in het gebed, maar hij zal zeggen: “Nee, sommige van onder jullie zijn gezagvoerders over sommige (van onder jullie). Dit is de eer van Allah voor deze natie.” (Overgeleverd door Moeslim.)

Aboe Hoerayrah verhaalde dat de boodschapper van Allah (vzmh) heeft

gezegd: “...Zij (de moslims) zullen nog bezig zijn met zichzelf voor te bereiden op de oorlog (een groep moslims zal niet ophouden te vechten voor de waarheid). Wanneer zij hun gelederen sluiten, zal de tijd van het gebed aangekondigd worden en ‘Iesaa, zoon van Maryam, zal neerdalen en zal hen leiden volgens de Edele Koran en de Soennah van de profeet Moh'ammed. Wanneer de vijand van Allah (de Antichrist, de valse messias oftewel al-masieh' ad-dadjaal) hem (Jezus) zal zien, zal hij (verdwijnen), net zoals zout oplost in water en als hij (‘Iesa) hen helemaal niet confronteert, zelfs dan zal het volledig oplossen, maar Allah zal hem doden door zijn hand en hij zal hen hun bloed laten

zien op zijn speer (de speer van 'Iesa).” (Overgeleverd door Moeslim.)

Het neerdalen van de profeet en boodschapper van Allah, Jezus (vzmh), zoon van Maryam, vanuit de hemel, is één van de grote tekenen van het naderen van het Laatste Uur. Deze gebeurtenis is bevestigd in de Edele Koran en Soennah.

In de periode van Jezus (vzmh) (na de grote oorlog tegen de Antichrist en de ongelovigen) zal er vrede, veiligheid en rust zijn. Allah de Verhevene zal meer voorspoed schenken door het zenden van meer regenval wat verschillende soorten fruit op aarde zal voortbrengen en Hij zal zijn

zegeningen herstellen en een overvloed aan rijkdommen geven aan de mensen. Bovendien zullen wederzijdse haat en jaloezie zeker verdwijnen.

We hebben geleerd van voorgaande informatie dat er verschillende gebeurtenissen zullen plaatsvinden na het neerdalen van Jezus (vzmh), onder andere:

1) De bestrijding van de Antichrist en zijn kwellingen.

Jezus (vzmh) zal op aarde neerdalen wanneer de moslims klaar zijn om de Antichrist te bevechten. Vervolgens zal er tot het gebed opgeroepen worden en Jezus (vzmh) zal deelnemen aan het gezamenlijke gebed dat geleid zal

worden door imam Mahdi. De Antichrist (de dadjjaal) zal zich ervan bewust zijn dat Jezus (vzmh) op aarde is neergedaald en hij zal vluchten. Maar Jezus (vzmh) zal hem volgen totdat hij Baytoe l-Maqdis (Jeruzalem) bereikt waar de moslingemeenschap de dadjjaal zal omsingelen. Jezus (vzmh) zal hem en zijn volgelingen grijpen bij de oostelijke poort van Loedd. Moslims zullen tegen de joden vechten, zeventigduizend in aantal, die de Antichrist vergezellen en de moslims zullen hen doden. De eerste taak van Jezus (vzmh) na zijn neerdalen op aarde, zal het vangen en doden van de dadjjaal en de (o.a.) joodse volgelingen zijn.

2) Jezus (vz mh) zal oordelen volgens de Koran en Soennah.

Jezus (vz mh) zal zeker neerdalen als een volgeling van de islamitische sharie'ah en niet van het Christendom. Hij zal rechtspreken volgens de Edele Koran en de pure Soennah van de profeet Moh'ammed (vz mh). De Islam is de enige acceptabele religie bij Allah de Verhevene en de Islam heeft alle voorafgaande en andere religies vervangen.

3) Wederzijdse haat en jaloezie zullen zeker verdwijnen.

Onze profeet (vz mh) heeft voorspeld dat wederzijdse haat en jaloezie zeker zal verdwijnen. De

moslimgemeenschap zal aanvaarden om hun eenheid en positie vast te houden. Vrede en rust zullen onder hen heersen en zij zullen blijven genieten van de zegeningen en het herstel van de aarde met meer voorzieningen en levensonderhoud.